

Hoofdstuk 2

Lieve kleinkinderen,

Toen ik vroeger naar de lagere school ging, dat was in het begin van de vijftiger jaren van de vorige eeuw, moest ik elke week een psalmversje leren, dat wij 's maandagsmorgens om de beurt in de klas moesten opzeggen.

Ik had niet zo 'n best geheugen, (nog niet) maar ik kan mij wel heel goed herinneren dat ik bijna elke zondagavond nog dat versje uit mijn hoofd moest leren. Zelfs na een week lang veel oefenen kende ik het nog niet. Mijn jongste zus hielp mij dan 's zondagsavonds voor het slapen gaan zodat ik de volgende morgen toch een 10 kreeg voor mijn psalmversje.

Eén van die psalmversjes was: 'Ai ziet, hoe goed, hoe lieflijk is 't, dat zonen. Van 't zelfde huis, als broeders samen wonen' (Psalm 133 : 1)

Aan dit psalmversje moest ik denken toen ik onderstaand hoofdstuk gelezen had. Hoe goed is het dat broers als vrienden met elkaar omgaan. Maar dat is niet altijd zo. Hebzucht, jaloezie, verkeerde keuzes in je leven maken kan erg veel kapot maken.

Hoofdstuk 2 - Twee broers - Genesis 4 : 1 – 16

Het was al weer meer dan honderd jaar geleden dat de mensen uit het paradijs verdreven waren. Adam en Eva hadden nu al grote kinderen. Kaïn, de oudste zoon was landbouwer geworden, net zoals zijn vader Adam.

En Abel, de tweede zoon was een schaapherder die met zijn schapen en geiten elke dag de velden introk.

Adam had zijn kinderen alles verteld wat hij wist van God. Hij leerde hun hoe ze moesten bidden. En later, toen ze groter werden, moesten ze van hun vader aan God offers brengen.

Abel was een man die de Heere God liefhad. Altijd weer bracht hij met veel plezier een offer aan God. Ja, hij was dankbaar voor alles wat hij van God gekregen had. Altijd zocht hij heel zorgvuldig de beste ram uit de kudde en als hij het dier gedood en op het altaar had gelegd, had hij maar één gedachte: zo had ik, door alle verkeerde dingen die ik steeds weer doe, de dood verdiend en zo had nu mijn bloed in de aarde moeten verdwijnen.

Dan stak hij zijn handen omhoog en dankte God die hem al deze goede dingen gegeven had: de melk van zijn dieren, de warme wol en het heerlijke vlees.

Kain was totaal anders. Als hij na een dag hard werken thuiskwam en erg vermoeid zijn eenvoudig avondeten opat, dan stond zijn hoofd niet naar danken. Waarom zou hij God bedanken voor het brood waar hijzelf heel hard voor gewerkt had? Soms dacht hij dat God boos op hem was, ja zelfs een afkeer van hem had. Waarom was anders de grond zo wreed, de zon zo heet en de oogst zo armoedig klein?

Hij begreep niet waarom zijn broer Abel altijd zo tevreden en zo dankbaar was. Zo'n grote kerel die als een klein kind met zo'n klein beetje blij en gelukkig was!

Hij mocht hem gewoon niet. Hij ging hem ook zoveel mogelijk uit de weg en zei niet veel tegen hem.

Abel was dankbaar voor alles wat hij van God gekregen had.

Op een keer was het weer offertijd. Kain nam van zijn oogst een schoof van zijn beste koren en met een somber gezicht zag hij hoe de aren tot as verbranden. Hij dacht aan alle arbeid die hij had moeten verrichten, voordat hij had kunnen oogsten. Aan zijn vermoeidheid en aan al zijn zweet. Maar hij dacht niet aan God die het koren had laten groeien.

Bidden dacht hij bitter, dat is niets voor mij. Hij vroeg God niet om gunsten. Hij zou zichzelf wel door het leven heen slaan!

Maar toen Kaïn later merkte dat God Abel zijn offer aangenomen had en de zijne niet, dat God Abel zegende en dat hem alles tegenliep, toen werd hij woedend. Zelf wilde hij niets van Gods gunsten weten, maar hij gunde ze zijn broer Abel ook niet. Hoe langer hoe meer kreeg hij een hekel aan Abel. Ten slotte groeide dit uit tot een wilde haat, waar hij 's nachts niet van kon slapen. Overdag ging hij zijn wegen, wrokkig, somber, met gebogen hoofd en soms kreeg hij de neiging om zijn broer Abel te doden.

Op zekere dag toen Kaïn alleen op het veld was, sprak God tot hem de waarschuwende woorden: 'Waarom kijk je zo boos? Als je doet wat goed is kun je iedereen aankijken. Maar als je doet wat slecht is dan zal het kwaad je te pakken krijgen. Het kwaad wil de baas over je zijn. Maar jij moet sterker zijn dan het kwaad.'

Kaïn zei geen woord terug. Wat had God zich hiermee te bemoeien? Hij zou zelf weten, wat hij wilde doen. Hij was geen onmondig kind meer!

Maar zó kon het ook niet langer, dat was waar.

Kort daarna vroeg hij zijn broer Abel om mee het veld in te gaan. Toen ze ver genoeg weg waren, viel Kaïn onverwachts zijn broer aan en sloeg als een wilde op hem in. Pas toen Abel aan zijn voeten lag en geen geluid meer gaf, bedaarde zijn vreselijke kwaadheid.

Kaïn sloeg als een wilde op zijn broer in.

Met grote stappen liep hij weg. Het speet hem niet wat hij gedaan had. Maar Kaïn voelde dat hij nu de dood verdiend had en hij werd bang.

Maar toen God hem tegemoet kwam en vroeg: ‘Waar is je broer Abel?’ toen verhardde hij zijn hart en zei trots: **‘Dat weet ik niet. Ik hoef toch niet op mijn broer te passen?’**

Alsof hij wilde zeggen: Doe maar geen moeite. Ik beken geen schuld en ik vraag geen genade.

Nee, voor hem was er ook geen genade. Streng sprak God het vonnis over hem uit: ‘Kijk Kaïn, je ziet hier op de grond het bloed van je broer! Jouw misdaad moet bestraft worden. Daarom zal het voortaan slecht met je gaan. Je moet weg van deze plek waar jij je broer gedood hebt. Weg van de grond die rood is van het bloed van je broer.

Ook al werk je hard op het land, er zal niets meer voor jou groeien. *Voortaan moet je over de aarde zwerven.*’

Kaïn boog zijn hoofd. Nu, na deze vreselijke vloek wilde hij er wel voor uitkomen dat hij bang was. Het was alsof hij zijn broer weer zag liggen, alsof hij de stem van het bloed van Abel hoorde, dat om wraak riep.

‘Ik weet het wel,’ zei Kaïn somber, ‘mijn schuld is te zwaar om te dragen. U jaagt me weg van deze grond. U wilt niets meer met mij te maken hebben. En als ik dan alleen over de aarde zwerf, kan iedereen me zomaar doden.’

En weer nam God het woord: ‘Niet één zal jou doden. Daar zal Ik voor zorgen. Iedereen die jou durft te doden zal zelf sterven. Ik zal hem zeven keer straffen.’ En toen Kaïn het niet wilde geloven liet God de Heer hem een teken zien, zodat hij er zeker van kon zijn dat geen bloedwreker hem zou kunnen vinden en doden.

Geen woord van dank kwam er over Kaïns lippen. Hij had de dood verdiend en in plaats daarvan mocht hij blijven leven en kreeg hij tijd voor berouw. Maar blij was hij daar niet mee. Nee, hij zag alleen maar de vloek, die hem overal zou achtervolgen. En berouw over de moord op zijn broer kende hij niet.

Zo trok hij beladen met schuld het oosten in. Eén van zijn zussen, die zijn vrouw was, nam hij mee op deze reis zonder einde.

Een vlucht zonder einde.

Toen ze Abel naar huis droegen, zijn sterk lichaam koud en dood, was het Eva alsof haar hart zou breken.

Smart zou ze hebben om haar kinderen: nooit had ze het zo goed begrepen als deze dag, nu ze in één klap twee zonen had verloren. Abel legden ze in zijn graf. Maar Eva wist, erger dan haar dode zoon Abel was haar oudste zoon Kaïn die ze vandaag ook verloren had.

Steeds weer moest Eva denken aan Kaïn, aan deze inrieste dag. Wat was ze blij geweest toen ze hem na zijn geboorte voor de eerste keer in haar armen droeg. Het allereerste kind dat op deze wereld geboren was. Wat was hij als baby klein en kwetsbaar geweest.

Later was hij een man geworden, net zo groot en sterk als haar man Adam. Ze had gedacht dat deze baby, haar oudste zoon, de man zou zijn die de slang zou verslaan en de vloek weg zou nemen. In haar grote blijdschap had ze gezegd: *'Ik heb met hulp van de Heer een man ter wereld gebracht!'*

En nu was hij de eerste moordenaar op deze wereld geworden en zou ze hem nooit weer zien....

Op één dag beide zonen verloren...